

POSTANOWIENIE

Dnia 4 marca 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski (przewodniczący)

SSN Marek Sychowicz (sprawozdawca)

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie ze skargi E. W.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia

Sądu Okręgowego w W. z dnia 17 grudnia 2008 r.,

sygn. akt V Cz (...), wydanego

w sprawie ze skargi dłużniczki E. W.

przy uczestnictwie Miasta W.

na czynności komornika,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 4 marca 2010 r.,

zażalenia dłużniczki na postanowienie Sądu Okręgowego w W.

z dnia 15 lipca 2009 r., sygn. akt V WSC (...),

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 15 lipca 2009 r. Sąd Okręgowy w W. odrzucił skargę dłużniczki E. W. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia tego Sądu z dnia 17 grudnia 2008 r. oddalającego zażalenie na postanowienie Sądu Rejonowego w W. z dnia 14 kwietnia 2008 r., oddalające skargę na czynności komornika. Podstawą odrzucenia jest stwierdzenie, że skarga została wniesiona

osobiście przez dłużniczkę, bez dochowania obowiązku zastępstwa stron przed Sądem Najwyższym przez adwokatów lub radców prawnych (art. 87¹ § 1 k.p.c.).

W zażaleniu na wymienione postanowienie dłużniczka zarzuciła nierozpoznanie istoty sprawy a nadto naruszenie art. 130 § 1 k.p.c. przez błędne zastosowanie, art. 212, 401 p. 2 k.p.c. przez ich niezastosowanie, art. 328 § 2 w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. przez niedostateczne uzasadnienie zaskarżonego postanowienia oraz art. 424⁶ § 3 w zw. z art. 424¹ § 1 i art. 424⁵ k.p.c. przez przyjęcie, że dłużniczka wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Podniosła, że Sąd Okręgowy błędnie potraktował wniosek z dnia 2 lipca 2009 r. jako skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, gdyż nie wniosła ona takiej skargi i wniosek nie zawiera elementów konstrukcyjnych takiej skargi i że Sąd powinien ją wezwać do sprecyzowania żądania. Wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Złożone przez dłużniczkę pismo z dnia 2 lipca 2009 r. zatytułowane zostało „Wniosek o unieważnienie postępowania”, a w jego treści zawarte zostało żądanie „unieważnienia postępowania” prowadzonego w Sądzie Rejonowym i Sądzie Okręgowym, w których wydane zostały postanowienia z dnia 14 kwietnia 2008 r. i z dnia 17 grudnia 2008 r. W sytuacji, gdy Kodeks postępowania cywilnego zawiera zamknięty katalog środków zaskarżenia, a pismo dotyczyło postępowania zakończonego postanowieniem sądu drugiej instancji, jest oczywiste, że mogło ono zostać potraktowane jedynie jako środek zaskarżenia przysługujący od takiego orzeczenia. Nie mogło więc zostać potraktowane jako zażalenie do Sądu Najwyższego, gdyż postanowienie z dnia 17 grudnia 2008 r. nie jest postanowieniem, na które stosownie do art. 394¹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. takie zażalenie przysługuje. Nie mogło być też potraktowane jako skarga kasacyjna, gdyż od postanowienia sądu drugiej instancji wydanego po rozpoznaniu zażalenia w postępowaniu egzekucyjnym skarga kasacyjna nie przysługuje (art. 767¹ § 2 k.p.c.). W postępowaniu egzekucyjnym brak jest przepisu przewidującego wprost dopuszczalność wznowienia postępowania, a ze względu na charakter tego postępowania przepisy o wznowieniu postępowania w procesie (art. 399 - 416¹ k.p.c.) nie znajdują co do niego odpowiedniego zastosowania (art. 13 § 2 k.p.c.). Zatem jedynym środkiem zaskarżenia, jaki mógł być wniesiony przez dłużniczkę, była skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (art. 424¹ § 1 k.p.c.). Sąd Okręgowy zachował się więc racjonalnie. Niecelowe było wzywanie

dłużniczki do sprecyzowania, jaki środek zaskarżenia wniosła, skoro środkiem tym mogła być jedynie skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest środkiem prawnym wnoszonym do Sądu Najwyższego. W myśl art. 87¹ § 1 k.p.c. (poza wyjątkami przewidzianymi w § 2 art. 87¹ k.p.c.) powinna zatem być sporządzona przez adwokata lub radcę prawnego. Skarga niespełniająca tego wymagania podlega odrzuceniu przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie (art. 424⁶ § 3 k.p.c.).

Zaskarżone postanowienie wydane zostało bez naruszenia prawa.

Wobec niezasadności zażalenia, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. postanowił jak w sentencji.